

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE
Agencia Națională de
Administare Fiscală
Direcția Generală a Finanțelor
Publice a județului Z

Str. Dimitrie Cantemir nr. 2b
Z
Tel : 0259 433 050
Fax : 0259 433 055

DECIZIA Nr. din2011
privind soluționarea contestației formulate de
SC "X" SRL din Z
înregistrată la Direcția Generală a Finanțelor Publice Z
sub nr. Z

Direcția Generală a Finanțelor Publice Z a fost sesizată de Activitatea de Inspecție Fiscală prin adresa nr. Z cu privire la contestația formulată de SC "X" SRL din Z împotriva Deciziei de impunere nr. Z privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z.

Obiectul contestației îl constituie măsurile dispuse de organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală Z prin Decizia de impunere nr. Z emisă în baza Raportului de inspecție fiscală nr. Z, privind plata la bugetul de stat a sumei totale de Z lei, reprezentând:

- Z lei – taxă pe valoarea adăugată;
- Z lei – impozit pe profit;
- Z lei – majorări de întârziere aferente impozitului pe profit;
- Z lei – penalități de întârziere aferente.

Contestația a fost depusă în termenul legal prevăzut de art. 207(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la Registratura Generală a Direcției Generale a Finanțelor Publice Z sub nr. 22.623/ 28.01.2010 fiind repartizată Activității de Inspecție Fiscală spre întocmirea dosarului și a referatului cu propuneri de soluționare.

Procedura fiind îndeplinită Direcția Generală a Finanțelor Publice Z este investită să soluționeze pe fond contestația depusă conform art. 209(1) lit. a) din Codul de procedură fiscală.

I. Prin contestația formulată împotriva Deciziei de impunere nr. Z și a Raportului de inspecție fiscală nr. Z întocmite de organele de control ale Activității de Inspecție Fiscală, SC "X" SRL aduce următoarele argumente:

- arată că la pct. 2.1.2. Motivul de fapt, se specifică faptul că societatea în perioada ianuarie 2004 – decembrie 2004 a fost înregistrată și s-a comportat din punct de vedere fiscal ca plătitor de impozit microîntreprindere;

- precizează că potrivit art. 109 din Codul fiscal, “persoanele juridice plătitoare de impozit pe profit comunică opțiunea, organelor fiscale teritoriale la începutul anului fiscal, prin depunerea declarației de mențiuni pentru persoanele juridice, asociațiile familiale și asociațiile fără personalitate juridică, până la data de 31 ianuarie inclusiv”;

- susține că deoarece societatea, până la data de2004 nu a optat și nu a depus conform art. 109 din Codul fiscal declarația de mențiuni privind opțiunea de microîntreprindere, iar inspecția fiscală nu a putut dovedi, în nici un mod legal contrariul, înseamnă că rezultatul financiar al societății la data de 31.12.2004 se reportează pe data de 01.01.2005 cu toate consecințele financiare pentru tot anul 2005, astfel că decizia de impunere cu rezultatul financiar la 31.12.2004 nereportat pe anul 2005 este lipsită de orice temei legal;

- consideră că în Decizia de impunere nr. Z la pct. 2.1.2, la calculul impozitului pe profit pe anul 2005 trebuie luată în calcul pierderea fiscală reportată în valoare de Z lei din anul 2004 și să se anuleze valoarea impozitului pe profit aferent, respectiv majorările de întârziere;

- menționează că factura nr. Z nu a fost înregistrată la venituri, ci doar la venituri în avans, pentru că nu s-a finalizat lucrarea, nefiind emis un proces verbal de predare-primire în totalitate a mobilierului executat și nici încasată contravaloarea facturii, astfel că TVA era colectată, dar nu putea fi venit impozabil pentru că factura respectivă nu poate fi considerată în două moduri diferite, aceasta trebuia să fie considerată incompletă și prin urmare anulată și la SC "X" SRL la fel ca SC "T" SRL.

În consecință, solicită revocarea Deciziei de impunere nr. Z și a obligațiilor fiscale stabilite suplimentar de plată.

II. Prin Decizia de impunere nr. Z privind obligațiile fiscale suplimentare de plată stabilite de inspecția fiscală, emisă în baza constatărilor din Raportul de inspecție fiscală nr. Z, organele de inspecție fiscală din cadrul Activității de Inspecție Fiscală au constatat următoarele :

1. Referitor la impozitul pe profit

În anii 2005 – 2006 SC "X" SRL a înregistrat în evidența contabilă, în conturile de cheltuieli, sume reprezentând asigurări de viață pentru persoanele A și B, persoane fizice care nu sunt angajați ai societății, valoarea totală a acestor cheltuieli fiind în sumă de Z lei (Z lei în 2005 și Z lei în 2006) și tot în anul 2005 nu a ținut cont la stabilirea profitului

impozabil de cheltuielile nedeductibile cu amenzi și penalități înregistrate în contul 658 "Alte cheltuieli de exploatare" în sumă de Z lei.

De asemenea, în luna 2005 a emis factura nr. Z în valoare totală de Z lei, din care TVA în sumă de Z lei, către clientul SC "T" SRL, reprezentând contravaloare mobilier pentru țigarete, tejghele și rafturi pentru magazine, înregistrând această factură în contul 472 "Venituri înregistrate în avans" și nu într-un cont de venituri.

Pentru anul 2003, societatea a fost plătitoare de impozit pe profit, înregistrând la2003 o pierdere contabilă în sumă de Z lei și în anul 2004, a fost înregistrată și s-a comportat din punct de vedere fiscal ca plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderilor, la2004 înregistrând o pierdere contabilă în sumă de Z lei.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au procedat la recalcularea bazei impozabile și a impozitului pe profit pe anii 2005 și 2006, stabilind în sarcina SC "X" SRL o diferență de impozit pe profit în sumă de Z lei la data de2005.

Totodată, pentru trimestrul IV 2009, SC "X" SRL nu a calculat, declarat și achitat impozitul minim în sumă de Z lei.

Pentru neplata la termenul de scadență a impozitului pe profit datorat au calculat majorări de întârziere în sumă de Z lei pe perioada2005 –2010 și penalități de întârziere în sumă de Z lei.

2. Cu privire la taxa pe valoarea adăugată

În anul 2005, SC "X" SRL a dedus TVA în sumă de Z lei din facturi care nu sunt aferente nevoilor firmei, respectiv cheltuieli cu materiale de construcții, cheltuieli de protocol și fără a avea la bază un document justificativ, iar în luna aprilie 2005, a colectat în evidența contabilă și în balanța de verificare aferentă lunii 2005 taxa pe valoarea adăugată colectată în sumă de Z lei din factura nr. Z în valoare totală de Z lei emisă către clientul SC "T" SRL, însă în decontul de TVA pe trim. II 2005 a declarat doar suma de Z lei, diferența de taxă colectată în sumă de Z lei nefiind cuprinsă în decont.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au procedat la refacerea situației privind taxa pe valoarea adăugată, rezultând că la data de2005 societatea datora bugetului de stat un debit suplimentar la TVA în sumă de Z lei, achitată până la data încheierii raportului de inspecție fiscală.

III. Având în vedere cele constatate de organele de inspecție fiscală, motivele invocate de contestatoare, precum și documentele aflate la dosarul cauzei se rețin următoarele:

SC "X" SRL cu sediul în Z, str. Z, nr. Z, este înmatriculată la Oficiul Registrului Comerțului Z sub nr. Z și are codul de înregistrare fiscală Z.

1. Cauza supusă soluționării este dacă SC "X" SRL datorează bugetului de stat obligațiile stabilite de către organele de inspecție fiscală constând în impozit pe profit în sumă de Z lei pe anul 2005, impozit minim pe trimestrul IV 2009 în sumă de Z lei și accesorii aferente în sumă de Z lei, ca urmare a excluderii cheltuielilor nedeductibile fiscal și ținând seama de toate veniturile facturate.

Potrivit constatărilor înscrise în Raportul de inspecție fiscală nr. Z, se reține că în anii 2005 și 2006, SC "X" SRL a înregistrat în evidența contabilă sume care nu îndeplinesc condițiile legale de cheltuieli deductibile, adică asigurări de viață pentru persoane fizice care nu sunt salariați ai societății și amenzi și penalități, iar pe trimestrul IV 2009 nu a declarat și nu a plătit impozitul minim în sumă de Z lei.

În drept, cauza își găsește soluționarea în prevederile art. 19 alin.(1) și art. 21 alin. (1), (4) lit. b) și n) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, unde se arată:

"Art. 19. – (1) Profitul impozabil se calculează ca diferență între veniturile realizate din orice sursă și cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, dintr-un an fiscal, din care se scad veniturile neimpozabile și la care se adaugă cheltuielile nedeductibile. La stabilirea profitului impozabil se iau în calcul și alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor potrivit normelor de aplicare.

[...]

Art. 21. – (1) Pentru determinarea profitului impozabil sunt considerate cheltuieli deductibile numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile, inclusiv cele reglementate prin acte normative în vigoare.

[...]

(4) Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile:

[...]

b) dobânzile/ majorările de întârziere, amenzile, confiscările și penalitățile de întârziere datorate către autoritățile române, potrivit prevederilor legale [...];

n) cheltuielile cu primele de asigurare care nu privesc activele contribuabilului, precum și cele care nu sunt aferente obiectului de activitate, cu excepția celor care privesc bunurile reprezentând garanție bancară pentru creditele utilizate în desfășurarea activității pentru care este autorizat contribuabilul sau utilizate în cadrul unor contracte de închiriere sau de leasing, potrivit clauzelor contractuale.", coroborate cu dispozițiile pct. 12 și 44 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004, unde se precizează:

"12. Veniturile și cheltuielile care se iau în calcul la stabilirea profitului sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor

contabile date în baza Legii contabilității nr. 82/ 1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și orice alte elemente similare veniturilor și cheltuielilor, din care se scad veniturile neimpozabile și se adaugă cheltuielile nedeductibile conform prevederilor art. 21 din Codul fiscal.

[...]

44. Înregistrările în evidența contabilă se fac cronologic și sistematic, pe baza înscrisurilor ce dobândesc calitatea de document justificativ care angajează răspunderea persoanelor care l-au întocmit, conform reglementărilor contabile în vigoare.”

Conform prevederilor legale de mai sus, societatea avea dreptul de a înregistra în evidența contabilă ca și cheltuieli deductibile, doar cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri impozabile și care au la bază documente justificative, cheltuielile cu primele de asigurare care nu privesc obiectul de activitate sau activele societății și cele cu amenzi și penalități achitate nefiind deductibile fiscal la calculul profitului impozabil.

Totodată, societatea avea obligația de a înregistra ca venituri suma de Z lei reprezentând contravaloarea mobilierului livrat către SC “T” SRL și de a lua aceste venituri în calcul la stabilirea profitului impozabil, în acest sens nefiind relevant din punct de vedere fiscal momentul încasării sumei, cu precizarea că contestatoarea și-a dedus în 2005 și cheltuielile cu materii prime și materiale încorporate pentru producerea mobilierului, iar cele 2 societăți sunt afiliate.

Drept urmare, organele de inspecție fiscală au procedat în mod legal la recalcularea profitului impozabil și a impozitului pe profit aferent pe anul 2005, stabilind în sarcina **SC ”X” SRL din Z un impozit pe profit suplimentar de plată în sumă de Z lei.**

În legătură cu cererea contestatoarei ca organele de inspecție fiscală să o reconsidere ca plătitoare de impozit pe profit pe anul 2004 și nu ca microîntreprindere, cu consecința reportării pierderii din anul 2004 în anul 2005, precizăm că aceasta nu se justifică deoarece pentru anul 2004 societatea a fost din punct de vedere fiscal din proprie inițiativă plătitoare de impozit pe veniturile microîntreprinderii solicitând pentru 2005 revenirea la impozitul pe profit prin declarația de mențiuni 010 înregistrată la organul fiscal sub nr. Z, lucru de care s-a ținut seama la recalcularea impozitului pe profit, anul fiscal 2004 nefăcând obiectul inspecției fiscale.

De precizat este și faptul că, **pentru trimestrul IV 2009 SC ”X” SRL din Z nu a calculat, declarat și achitat impozitul minim în sumă de Z lei**, datorat în conformitate cu prevederile art. 18 alin. (2), (3) și (4) și art. 34 alin. (1) lit. b) și alin. (15) lit. a) și b) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, modificate

si completate prin art. 32 din Cap. V al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/ 2009 publicată în Monitorul Oficial nr. 249/ 14.04.2009, care precizează că:

“Art. 18. Impozit minim

[...]

(2) Contribuabilii, [...], în cazul cărora impozitul pe profit este mai mic decât suma impozitului minim pentru tranșa de venituri totale corespunzătoare, prevăzute la alin. (3), sunt obligați la plata impozitului la nivelul acestei sume.

(3) Pentru aplicarea prevederilor alin. (2), sumele corespunzătoare impozitului minim, stabilite în funcție de veniturile totale înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, sunt următoarele:

Venituri totale anuale (lei)	Impozit minim anual (lei)
52.001 – 215.000	4.300

[...]

(4) Pentru încadrarea în tranșa de venituri totale prevăzută la alin. (3), se iau în calcul veniturile totale, obținute din orice sursă, înregistrate la data de 31 decembrie a anului precedent, din care se scad:

[...]

Art. 34. Plata impozitului. (1) Plata impozitului se face astfel:

[...]

b) contribuabilii, alții decât cei prevăzuți la lit. a), au obligația de a declara și plăti impozitul pe profit trimestrial, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare trimestrului pentru care se calculează impozitul, dacă în prezentul articol nu se prevede altfel.

[...]

(15) Pentru anul 2009, contribuabilii prevăzuți la alin. (1) lit. b) aplică următoarele reguli:

a) pentru trimestrul al II - lea se compară impozitul pe profit datorat la sfârșitul trimestrului cu impozitul minim anual, prevăzut la art. 18 alin. (3), recalculat în mod corespunzător pentru perioada 1 mai - 30 iunie 2009, prin împărțirea impozitului minim anual la 12 luni și înmulțirea cu numărul de luni aferent perioadei respective;

b) pentru trimestrele al III - lea și al IV - lea se compară impozitul pe profit datorat la sfârșitul fiecarui trimestru cu impozitul minim anual, prevăzut la art. 18 alin. (3), recalculat în mod corespunzător pentru trimestrul respectiv, prin împărțirea impozitului minim anual la 12 luni și înmulțirea cu numărul de luni aferent trimestrului respectiv.”.

2. În ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, Direcția Generală a Finanțelor Publice este investită să se pronunțe dacă societatea datorează taxa pe valoarea adăugată în sumă de Z lei, în

condițiile în care aceasta a dedus în mod eronat taxa aferentă unor facturi de achiziții care nu sunt efectuate în scopul operațiunilor taxabile și nu a cuprins în decontul de taxă TVA colectată aferentă unei facturi emise.

În fapt, în anul 2005 societatea a dedus taxa pe valoarea adăugată aferentă unor facturi de achiziții de materiale de construcții, cheltuieli de protocol și taxă dedusă fără a avea la bază un document justificativ în sumă totală de Z lei și de asemenea, a emis factura nr. Z către SC "T" SRL în valoare de Z lei, cu TVA colectată în sumă de Z lei, însă în decontul de taxă aferent lunii aprilie 2005 a declarat doar suma de Z lei, diferența în sumă de Z lei nefiind cuprinsă în decont.

În drept, cauza își găsește soluționarea în prevederile art. 145 alin.(2) lit. a), alin.(8) lit. a), art. 146 alin.(1) lit. a), art. 156 alin.(1) lit. a) și art. 156² alin.(2) din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, unde se arată că:

"Art. 145. – (2) Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;

[...]

(8) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată, orice persoană impozabilă trebuie să justifice dreptul de deducere, în funcție de felul operațiunii, cu unul din următoarele documente:

a) pentru taxa pe valoarea adăugată datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost livrate sau urmează să îi fie livrate, și pentru prestările de servicii care i-au fost prestate ori urmează să îi fie prestate de o altă persoană impozabilă, cu factura fiscală, care cuprinde informațiile prevăzute la art. 155 alin. (8), și este emisă pe numele persoanei de către o persoană impozabilă înregistrată ca plătitor de taxă pe valoarea adăugată. Beneficiarii serviciilor prevăzute la art. 150 alin. (1) lit. b), care sunt înregistrați ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată, justifică taxa dedusă, cu factura fiscală, întocmită potrivit art. 155 alin. (4).

[...]

Art. 146. – (1) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă trebuie să îndeplinească următoarele condiții:

a) pentru taxa datorată sau achitată, aferentă bunurilor care i-au fost ori urmează să îi fie livrate sau serviciilor care i-au fost ori urmează să îi fie prestate în beneficiul său, să dețină o factură care să cuprindă informațiile prevăzute la art. 155 alin.(5).

[...]

Art. 156. – (1) Persoanele impozabile, înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată, au următoarele obligații din punct de vedere al evidenței operațiunilor impozabile:

a) să țină evidența contabilă potrivit legii, astfel încât să poată determina baza de impozitare și taxa pe valoarea adăugată colectată pentru livrările de bunuri și/ sau prestările de servicii efectuate, precum și cea deductibilă aferentă achizițiilor;

[...]

Art. 156². – (2) Decontul de taxă întocmit de persoanele înregistrate conform art. 153 va cuprinde suma taxei deductibile pentru care ia naștere dreptul de deducere în perioada fiscală de raportare și, după caz, suma taxei pentru care se exercită dreptul de deducere, în condițiile prevăzute la art.147¹ alin.(2), suma taxei colectate a cărei exigibilitate ia naștere în perioada fiscală de raportare și, după caz, suma taxei colectate care nu a fost înscrisă în decontul perioadei fiscale în care a luat naștere exigibilitatea taxei, precum și alte informații prevăzute în modelul stabilit de Ministerul Finanțelor Publice.”, coroborate cu dispozițiile pct. 45 alin.(4) și pct. 46 alin.(1) din Hotărârea Guvernului nr. 44/ 2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, care prevăd că:

”45 - (4) **Pentru exercitarea dreptului de deducere** prevăzut la alin.(1) și (2) **trebuie îndeplinite următoarele cerințe:**

a) bunurile respective urmează a fi utilizate pentru operațiuni care dau drept de deducere;

b) persoana impozabilă trebuie să dețină o factură sau un alt document legal aprobat prin care să justifice suma taxei pe valoarea adăugată aferentă bunurilor achiziționate;

c) să nu depășească perioada prevăzută la art. 147¹ alin.(2) din Codul fiscal.

[...]

46 - (1) Justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 146 alin.(1) din Codul fiscal sau cu alte documente care să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 155 alin.(5) din Codul fiscal, cu excepția facturilor simplificate prevăzute la pct. 78. În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al documentului de justificare, beneficiarul va solicita furnizorului/ prestatorului emiterea unui duplicat al facturii pe care se va menționa că înlocuiește factura inițială.”

În speță sunt aplicabile și prevederile art. 134 alin. (3) și (5) lit. a din Legea nr. 571/ 2003 privind Codul fiscal, care precizează faptul că:

“Art. 134. [...] – (3) Faptul generator intervine la data livrării bunurilor sau la data prestării serviciilor, cu excepțiile prevăzute în prezentul capitol.

[...]

(5) Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată este anticipată faptului generator și intervine:

(a) la data la care este emisă o factură fiscală, înaintea livrării de bunuri sau a prestării de servicii; ”

Potrivit prevederilor legale citate, societatea avea dreptul de a deduce taxa pe valoarea adăugată doar pentru acele achiziții de bunuri și servicii care sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile, justificată pe baza de documente, respectiv din facturi originale care să îndeplinească potrivit legii calitatea de documente justificative, fapt neîndeplinit de către contestatoarea pentru taxa dedusă în sumă de Z lei aferentă unor achiziții de materiale de construcții, cheltuieli de protocol și fără documente justificative, pentru care nu a putut face dovada că acestea au fost folosite în scopul activităților sale taxabile.

De asemenea, contestatoarea avea obligația de a cuprinde în decontul de TVA pe luna aprilie 2005 toată taxa colectată în sumă de Z lei din factura nr. Z emisă către SC “T” SRL, exigibilă la data facturării, față de care societatea în mod eronat a înscris doar parțial taxa colectată, rezultând o diferență de Z lei necuprinsă în decont.

Pe cale de consecință, organele de inspecție fiscală în mod legal au procedat la refacerea situației privind taxa pe valoarea adăugată, stabilind că societatea avea de plată la data de Z taxa pe valoarea adăugată în sumă de Z lei, achitată până la data controlului prin compensare sau plată.

3. Obligații fiscale accesorii

Referitor la **majorările de întârziere în sumă de Z lei** aferente impozitului pe profit și impozitului minim stabilit cu ocazia verificării efectuate, se reține că acestea sunt datorate potrivit principiului de drept “accessorium sequitur principale” – secundarul urmează principalul fiind calculate ca măsură accesorie în raport cu debitul principal, în baza prevederilor art. 119(1) și 120(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare și ale Legii nr. 210/ 2005 și OUG nr. 39/ 2010 și 88/ 2010 cu privire la stabilirea cotei majorărilor de întârziere datorate pentru neplata la termen a obligațiilor bugetare.

La art. 119(1) și art. 120(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se arată că:

"Art. 119. - (1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen majorări de întârziere.

[...]

Art. 120. - (1) Majorările de întârziere se calculează pentru fiecare zi, începând cu ziua imediat următoare termenului de scadență și până la data stingerii sumei datorate inclusiv."

Iar, penalitățile de întârziere în sumă de Z lei sunt de plată în conformitate cu prevederile art. 120¹ din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, unde se specifică:

„Art. 120¹. (1) Plata cu întârziere a obligațiilor fiscale se sancționează cu o penalitate de întârziere datorată pentru neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale principale.

(2) Nivelul penalității de întârziere se stabilește astfel:

a) dacă stingerea se realizează în primele 30 de zile de la scadență, nu se datorează și nu se calculează penalități de întârziere pentru obligațiile fiscale principale stinse;

b) dacă stingerea se realizează în următoarele 60 de zile, nivelul penalității de întârziere este de 5% din obligațiile fiscale principale stinse;

c) după împlinirea termenului prevăzut la lit. b), nivelul penalității de întârziere este de 15% din obligațiile fiscale principale rămase nestinse.

(3) Penalitatea de întârziere nu înlătură obligația de plată a dobânzilor.”

Față de cele reținute, în raport cu actele normative enunțate în cuprinsul deciziei și în temeiul art. 210(1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/ 2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se

DECIDE

Respingerea contestației formulată de SC "X" SRL din Z, ca neîntemeiată.

Prezenta decizie poate fi atacată la Tribunalul Z, conform procedurii legale în termenul legal prevăzut de Legea contenciosului administrativ nr. 554/ 2004.

director executiv

